

MÚSICA

Sopa de Cabra també tancarà al Palau Sant Jordi la gira del 30è aniversari

ECONOMIA

És l'escalada de preus un fet conjuntural o serà permanent?

TECNOLOGIA

Algunes de les claus per difondre una marca a través de les xarxes socials

EL

MAGAZÍN

Núm. 201

Divendres, 3 de desembre de 2021

NEUS BALLÚS

La directora de 'Sis dies corrents' parla de l'èxit del seu tercer film

TONI TORRILLAS

ENTREVISTA

NEUS
BALLÚS

“‘Sis dies corrents’ és una pel·lícula que, com ‘La plaga’, no es podria haver fet amb actors”

Vuit anys després de debutar amb ‘La plaga’, la directora Neus Ballús (Mollet del Vallès, 1980), estrena aquest divendres als cinemes el seu tercer film, ‘Sis dies corrents’, premiat ja a Locarno i Valladolid. Amb aquest nou treball, Ballús constata la seva fal·lera de treballar amb no-actors. Núria Revuelta, cambrera del Bar Virreina del barri de Gràcia de Barcelona, on fem l’entrevista, n’és un exemple. La directora ja la tenia clissada i al final la va fitxar, per a un paper secundari, per al seu nou film. I així, amb la resta de l’elenc.

Text: Teresa Terradas
Fotografia: Toni Torrillas

Sis dies corrents arriba als cinemes després d’haver obtingut diversos premis i haver passat per diferents festivals internacionals. És una garantia de cara a l’estrena a les sales, amb el públic general?

De garantia no n’hi ha mai cap. En el cinema fem molts crides al públic perquè hi vagi, tenint en compte que hi ha un canvi d’hàbits i costa molt que la gent vagi al cine. Però és veritat que el fet que hi hagi hagut tants premis, a més, de diferents tipus, uns de jurat i uns altres de públic, ens fa pensar que és una pel·lícula que connecta bé amb la gent. Sí que és veritat que partim de la problemàtica que la gent va poc al cinema i que aquestes pel·lícules que no tenen unes cares gaire conegudes és més difícil que arribin al públic. Però en canvi partim de l’avantatge que aquesta comèdia, aquesta pel·lícula està connectant molt bé amb el públic. I tant de bo això es reflecteixi amb gent a les sales.

La connexió vindria d’aquests no-actors, que fins i tot s’han emportat, dos d’ells, un premi a la millor interpretació masculina al Festival de Cinema de Locarno? És un premi de reconeixement a aquesta feina?

Per mi sí. Jo sento que tant amb *La plaga*, com després amb *El viatge de la Marta*, i ara amb aquesta pel·lícula, puc parlar d’una trilogia de com aprendre a dirigir no-actors, perquè aquesta ha estat la meua obsessió en tota la meua carrera: com aconseguir que gent que no té cap experiència ens doni, ens ofereixi unes interpretacions naturals, autèntiques. I que la gent senti que tenen un valor i que les reconegui per sobre de les d’actors. Per tant, per mi és molt satisfactori aquest premi perquè és com el reconeixement a tot un mètode que he anat desenvolupant al llarg dels anys.

Ara hi ha altres directores, com Pilar Palomeiro amb *La niñas*, per exemple, que també treballen amb no-actors. Es considera una pionera en aquest sentit?

És veritat que ho he fet durant tota la meua carrera. Però el que em sento, per sobre de tot, és part d’una tradició, perquè això d’utilitzar no-actors en la història del cinema s’ha fet en molts moments, com sempre que hi ha hagut certa renovació lingüística del cinema, com amb els neorealismes, en què s’han incorporat no-actors, llocs reals, carrer, improvisació... I concretament en el meu cas, el fet d’haver estudiat el màster i d’haver treballat en pel·lícules d’Isaki Lacuesta, que ja havia començat a fer això, encara que després s’hagi mogut en altres terrenys, doncs fa que em senti part d’una tradició cinematogràfica que és molt antiga. Llavors penso que quan es diu que això és una novetat és perquè estem mal informats. Hi ha moments en què s’ha fet més i en altres menys, però sempre ha existit.

A més de treballar-hi, també ho ensenya en diversos tallers. Quin tipus de públic té?

Sí, he fet molts tallers, ja. Ara m’estic trobant amb moltíssima gent del món del cinema, però també amb fotògrafs que, per exemple, es dediquen al retrat, gent que té la necessitat de saber com aproximar-se al personatge. He comprovat que no hi ha gent que hi hagi treballat tan sistemàticament i que hagi desenvolupat un mètode tan personal de direcció de no-actors. Em trobo amb molts cineastes que em demanen assessorament, però també amb actors que s’apunten als tallers perquè volen provar coses noves, com treballar d’una forma més intuïtiva, diferent... Sí, sento que en el cinema que li agrada la novetat hi ha més demanda.

I no és més difícil treballar amb no-actors que amb actors professionals com Sergi López, per exemple?

Sí, però és molt diferent. El que aporten els no-actors a la pel·lícula és tot el seu bagatge emocional, professional, els seus coneixements... I les improvisacions són molt riques, perquè tot el que s'inventen, ells ho han viscut. Llavors això no els ho has d'ensenyar. Si fossin actors els hauries de transmetre tot el que implica una professió. Però d'altra banda, tenen moltes limitacions. Jo insisteixo a dir que són coses molt diferents i que poden fer tipus de pel·lícules diferents. *Sis dies corrents* és una pel·lícula que, com *La plaga*, no es podria haver fet amb actors, és un altre gènere.

En aquesta pel·lícula ha incorporat el granollerí Gerard Oms, actor i coach d'actors. Quina ha estat la seva aportació?

Pensi que tota la gent que apareix a la pel·lícula, tant els personatges principals com els secundaris, són no-actors. Aleshores, necessites ajuda tant durant la preparació com en el set, per donar indicacions a tothom. En Gerard es va incorporar al segon any de treball d'improvisacions i jocs amb els personatges. D'alguna forma, el que els hi estem ensenyant és a aprendre a interpretar-se a si mateixos, a fer una versió d'ells mateixos. I això, en realitat, no és tan fàcil, perquè no assagem les escenes de la pel·lícula. Llavors, per mi és molt important incorporar algú com en Gerard, que té experiència com a actor, com a coach, i al qual també li agrada el risc, un tipus de cinema diferent, amb uns personatges que es nodreixen molt de qui són de veritat ells. Ell ens ha ajudat a fer tot aquest treball.

Ell no és l'única connexió vallesana amb la pel·lícula. Hi tenen també els seus petits papers en Lambert Botey i la Margaret Colomer, o la fotògrafa molletana Judith Vizcarra.

Sí, jo a la Judit la coneixia de fa molts anys de Mollet i tenia ganes d'incorporar-la a una història. I si la coneixes una mica, això et pot ajudar a entendre de quina manera utilitzem la realitat de cada persona per construir un personatge. Sí, ella fa de Judit, però és una versió de la Judit que jo li he demanat que faci, i que només ella podria fer. Doncs això és exactament el que hem fet amb tots els personatges de la pel·lícula.

Amb Lambert Botey també fa molt temps que es coneixen.

Sí, el cas del Lambert és pràcticament un homenatge, al seu paper dins l'Associació Cultural de Granollers. Els meus primers curts estan rodats allà, i tots es van projectar al Cineclub. Al final, acabes creant un vincle molt fort amb aquesta gent que segueix la veia carrera i que està lligada al territori. Per això vaig voler fer aquest petit esment.

I Anna Molins, de Montmeló, com a directora de fotografia.

Sí, és una figura molt important. Estem començant a incorporar dones en els càrrecs tècnics importants. És el primer cop que treballem juntes, i també és el primer llargmetratge de ficció que ella fa. Per a mi era molt important que fos a l'equip.

Parlem de la història de *Sis dies corrents*. Per què va triar tres lampistes i no tres pintors?

Doncs perquè el company de la meva mare, en Martí, amb qui jo he conviscut des dels 12 anys, és lampista. I a l'hora de dinar sempre m'explicava totes les seves històries. Jo veia que cada dia entrava en una casa diferent, que tenia un accés molt privilegiat a qui som, a com la gent viu. També vaig comprovar com s'activaven en ell tots els prejudicis, però d'una forma creuada, ja que ell també ho patia com a treballador, sobretot el classisme, que encara existeix amb tanta intensitat. Em va semblar un punt de partida molt interessant per parlar sobre els prejudicis d'uns respecte als altres.

Sí, prejudicis, racisme, masclisme... I el Valero podem dir que n'és un bon exemple, de tot plegat.

Sí, volia ensenyar aquesta doble cosa. D'una banda, que no tot és blanc o negre, volia esbrinar què hi ha darrere d'algú que té aquests prejudicis. El que ens ha sortit amb el personatge de Valero és precisament que té una vulnerabilitat, una inseguretat respecte a ell mateix, que és potser el que fa que

“D'alguna forma, la pel·lícula parla de fins a quin punt som intolerants amb els altres quan hi ha una por, una inseguretat en nosaltres mateixos”

no sàpiga acceptar els altres, segons la meva hipòtesi. Aleshores, d'alguna manera, la pel·lícula parla d'això, de fins a quin punt som intolerants amb els altres quan hi ha una por, una inseguretat, alguna cosa amb nosaltres mateixos que no hem treballat prou. Potser no té tant a veure amb l'altre, sinó amb tu mateix. Aleshores, aquí és on em va portar el Valero.

I sempre amb humor.

M'interessava molt treballar aquest personatge des de l'humor perquè et genera molta incomoditat, estàs rient amb algú que està dient aquestes barbaritats. I fa que ens plantejem: jo soc d'aquesta manera? Conec gent així i l'estic perdonant? Fins a quin punt ho estem tolerant? És com amb el masclisme, fins a quin punt ens fan gràcia aquestes coses. Ens ha de servir per posar-nos davant el mirall com a societat, perquè en el fons tots som una mica Valero. I ens hem de plantejar com ho podríem fer millor.

I el Moha es troba amb la incomprensió i els prejudicis per totes bandes. Els seus companys de pis també se'n riuen d'ell perquè estudia català.

Per a mi és una mica aquesta paradoxa del que anomenem integració. Quin preu s'ha de pagar per integrar-te en un lloc? Vol dir que et dissols com a ésser amb una entitat pròpia? A mi no m'agrada gens parlar en aquests termes, perquè crec que és una riquesa tenir diferents maneres de pensar. És igual els esforços que faci el Moha per intentar deixar de ser ell mateix per acabar formant part de la nostra societat, no li servirà de res si el Valero no el vol. Jo faig una gran defensa de ser qui som, d'assumir que som diferents, i que per agradar l'altre, primer l'altre ho ha d'acceptar, no hi pots fer gaire cosa més. D'alguna manera també ens toca a nosaltres fer l'esforç, mirar l'altre i acceptar aquesta diferència.

Quin esforç més estem esperant que faci? Quina riquesa té llavors que siguin com nosaltres? Ens toca a nosaltres fer el pas d'assumir que la diferència és una riquesa.

L'escena de la pel·lícula, amb els balcons i els diferents inquilins que hi habiten, fa pensar en l'època del confinament total. Va afectar molt la pandèmia a la pel·lícula?

No, ja la teníem gairebé rodada, només vam haver de gravar unes coses que ens faltaven després de la pandèmia. Al final, jo crec que li ha donat una nova dimensió. Amb aquests plànols de la ciutat, justament el que volíem era explicar com els lampistes, cada cop que irrompen a casa d'algú, és com si entressin en el seu espai íntim, i generen una dissolució de la frontera entre allò públic i allò domèstic i privat. I justament en la pandèmia també es produïa això. Ostres, és que no teníem espai col·lectiu, i llavors els balcons es van convertir en aquell lloc on mirar l'altre i on tenir la sensació que encara formàvem part d'una cosa col·lectiva. Per mi, es produïa aquesta necessitat de mirar els altres. Sí, és una pel·lícula que parla d'allò col·lectiu i de la necessitat de sentir-nos-en part. Crec també que com que cada dia de la setmana ens explica una història en una casa diferent, penso que la pel·lícula podria haver continuat, perquè darrere de cada casa hi ha una història. Cada casa és un món, darrere de cada persona hi ha un univers que no ens podem ni imaginar. Després no ens serveix simplificar i dir: és un ancià, és una divorciada, és un immigrant... perquè tothom és absolutament diferent, imprevisible, sorprenent, complex, tenim moltes i moltes capes.

Després de tres pel·lícules ja es considera una veterana? El procés ha estat més fàcil?

Cada pel·lícula és com començar de zero. Bé, l'experiència no és la mateixa, notes que vas adquirint certa pràctica en algunes coses, però com que per a mi cada pel·lícula ha representat un aprenentatge i un risc, sí que visc cada una com si fos la primera vegada.

Aquest cop, una coproducció d'El Kinògraf amb Distinto Films.

Sí, amb les dues últimes pel·lícules hem fet servir el mateix mètode. Jo començo el projecte, el desenvolupo, i quan tinc construïda més o menys la idea, comencem a treballar amb una productora més gran que pot encarregar-se de buscar finançament, gestionar el rodatge i la distribució, que és molt més complexa. I així jo puc ocupar-me pròpiament de la creació.

I algun altre projecte en marxa?

Uiii, alguns, però estan verds, verds, verds.

OPINIÓ

Carles Duarte

Cartes d'un poeta gran

Josep M. Sala-Valldaura és alhora un dels nostres poetes majors i un dels professors que amb un criteri més fonamentat han parlat de literatura a les nostres aules universitàries. No sempre la confluència de l'artista creador i del pensador analític conviuen tan bé com en aquest cas. I el llibre que ara Sala-Valldaura publica, i que ens recorda les *Cartes a un jove poeta* de Rainer Maria Rilke, n'és un esplèndid exponent. El títol complet del volum és *Cartes d'un poeta gran. Llibre (de) bord* i té aquest vessant d'humilitat i d'ironia propi dels savis. Es tracta d'un conjunt de dotze cartes on l'autor s'atura en l'equilibri entre forma i sentit dins el poema o en el pes que hi tenen l'instint i l'ofici, l'emoció i la intel·ligència, però també hi reflexiona sobre l'antiguitat i la universalitat del llenguatge poètic, els grans temes de la poesia, la consideració social de la poesia o la poesia per a infants. Hi trobarem sucoses consideracions sobre l'art de fer de la paraula un cristall ardent i sobre l'experiència acumulada de Sala-Valldaura en el camp de l'escriptura poètica. Hi evoca la percepció que a l'inici tenia de la poesia com a "rebel·lia existencial", la decisió d'adoptar el català com a llengua de creació literària, la dimensió autobiogràfica ("els meus poemes toquen, sense trampes ni martingales, el moll de l'esquelet de la meua vida"). En aquestes cartes, Josep M.

Josep M. Sala-Valldaura ens ofereix a aquest llibre una invitació a llegir poesia i estimar-la

Sala-Valldaura ens hi parla de la poesia com a forma de coneixement, de la bellesa i la veritat en el poema, dels aspectes formals del vers (mètrica, rima, disposi-

ció visual...). Sala-Valldaura ens hi diu: "La capacitat de donar cos físic, de furnir percepció sensorial a allò abstracte, és un dels trets característics del llenguatge poètic." A més, inclou a les cartes pinzellades d'alguns poetes amb qui va tenir amistat com Marià Villangómez, Joan Oliver Pere Quart, Andreu Vidal i Joan Vinyoli. I ens remet a Rilke, Pavese, Baudelaire, Joyce, Carner, Foix,... per oferir-nos aproximacions diverses al fet artístic. Concretament Carner recorda que hi han d'intervenir: l'instint, els sentits, la memòria, els sentiments, la imaginació i la intel·ligència, tot afegint-hi que "només la intel·ligència és capaç de pesar i pensar el conjunt". Una observació de Carner que no queda gaire lluny d'aquesta altra: "Com volia Carles Riba, l'emoció del poema ha de ser una emoció de la intel·ligència o, almenys, pel cap baix, una emoció intel·ligent." Però cal dir que el romanticisme i el racionalisme s'han vist qüestionats pel protagonisme del món oníric, per l'anhel d'experimentació i de transgressió formal. I és que el territori de la poesia, si bé requereix lectura i domini tècnic, es defineix per la vocació de llibertat. Josep M. Sala-Valldaura ens ofereix a *Cartes d'un poeta gran. Llibre (de) bord* una magnífica invitació a llegir poesia i a estimar-la, superant recances i aprenent a sentir-nos-hi més intensament humans.

Eduard Roure

BADLANDS

No eren flors i violes

Ara que els nostres somnis més ambiciosos s'han convertit en foc d'encenalls, volen aplicar-se en la defensa de la llengua catalana. Han atacat, de moment només en el pla discursiu i teòric, dos fronts principals: la llei espanyola de l'audiovisual i la constatació que el català recula dramàticament a les aules malgrat la tan elogiada immersió.

Ja em permetreu la petulància, disculpable si ho sabeu entendre com el que és, una broma: sembla que m'hagin fet cas arran d'un article que vaig escriure fa una colla de mesos, quan mirava de cridar a conjurar-nos per salvar la llengua ara que l'horitzó de l'emancipació política s'havia esvaït. Però vet aquí, i segueixo amb la broma relativa, que en veritat no ho han fet per entomar aquest compromís cívic que jo reclamava, sinó per tapar-se les vergonyes.

Obviarem detalls com el fet que la negociació de la llei de l'audiovisual s'hauria pogut fer amb resultats moderadament òptims sense passar per la

bullanga buida del procés, i tantes altres coses a les quals el govern espanyol s'apunta i segueix el joc per ensenyarnos com ens perdona la vida. Centrem-nos en el pecat dels nostres mandataris catalaníssims, perquè ells han contribuït de forma significativa al desastre lingüístic.

De fet, qui ens ha enganyat una colla d'anys sobre el benefici real de la immersió a les escoles? Potser hom esmerçava massa temps a contradir les falòrnies que s'empescava l'espanyolisme ranci mentre la veritat, insidiosa, anava contaminant pel darrere i ens matava el català.

No hi havia flors i violes. El partit que mana també va prendre decisions estratègiques que s'han revelat fatals, com la defensa d'un bilingüisme que havia d'atreure els castellanoparlants cap a l'objectiu comú de la independència; ara es troba havent de contradir-se quan ha descobert que la sociolingüística t'estampa la veritat a la cara.

I afegim-hi la qüestió cabdal de la cultura, on també hi juga la viabilitat de la llengua: dècades de pujolisme van folkloritzar la necessitat cultural mentre l'alta cultura, la que defineix un país i de retruc dignifica la llengua que la vehicula, rebia misèries. Aquest és el pati que ens hem trobat, ben rematat per l'espanyolisme disfressat de fals cosmopolitisme *pijo guai*, que s'imposava a través dels sociates en els àmbits on aquests manaven.

No ens queda altra que la sensació que tornem a partir, gairebé, de zero. Clamant mínims com el d'una quota decent de català a les plataformes digitals, exigint un tracte favorable al món cultural, fent complir les exigències de la llei de normalització lingüística.

I sobretot treballant la base a les escoles: tornem-nos-les a mirar, vetllem-hi per la supervivència de la llengua, formem bons mestres que sàpiguen acarar aquest desafiament amb el compromís i la il·lusió que pertoquen.

OPINIÓ

Josep Burgaya

DES DE FORA

Llengua

A Catalunya, a nivell ciutadà, no hi ha problemes amb la llengua. El català i el castellà coexisteixen amb absoluta normalitat i bones dosis d'harmonia. De tant en tant, però, els intents polaritzadors d'una certa manera d'entendre la política vol utilitzar la llengua com a camp de batalla, i intentar generar confrontació i conflicte. Amb la transició política de finals dels setanta, a Catalunya va predominar el sentit de la responsabilitat amb el tema de l'idioma i es va optar de manera molt majoritària per assegurar que tota la ciutadania disposés de competències plenes de domini tant del català com del castellà. Una societat diversa i complexa en la composició cultural i lingüística –també en la pulsio identitària–, optava per ser una i dotar-se de mecanismes de cohesió i integració. “Catalunya, un sol poble” va ser un eslògan que significava aquesta voluntat de no segregar i d'establir sentits de pertinença plurals i compartits.

El franquisme havia perseguit, menystingut i subordinat la llengua i la cultura catalanes. Calia no només superar aquella trista fase, sinó establir polítiques compensatòries de l'afebliment que el català havia patit. Es requeria una normalització i un suport per part de les institucions educatives i governamentals en el nou país que s'anava estructurant. I això es va fer amb plena consciència i suport de gairebé tothom. Els castellanoparlants d'una manera molt expressa i significativa. Justament, s'ha de fer notar que els més reticents a la mecànica d'immersió lingüística fonamentat en un sistema educatiu únic que garantís el domini dels dos idiomes, era el nacionalisme pujolista, el qual era partidari d'una doble línia educativa en funció de la llengua materna. Un plan-

tejament que, si hagués tirat endavant, hauria segregat la societat no només per orígens culturals, sinó també de procedència social, per classes. Sortosament es va imposar la Catalunya políticament progressista en aquesta qüestió tan basal, que aleshores era majoritària i que representaven sobretot el PSUC i el PSC.

El sistema d'immersió s'ha mantingut en el fonamental durant 40 anys. Que globalment hagi estat un instrument d'èxit en la recuperació del coneixement del català no treu disfuncions, anquilosaments i els canvis de la realitat produïts durant un període tant llarg. Se n'hauria de poder parlar i no

Que intervinguin els tribunals en aquest tema és poc recomanable, però també evidencia la incapacitat política

hauria de resultar un tema tabú. Si estem d'acord que l'objectiu és el domini de les dues llengües cooficials i que la immersió és només el mètode que ho ha de fer possible, ajustar les eines a les mutacions que s'han produït no hauria de ser només possible, sinó obligat. La darrera sentència del Suprem exigint un terra mínim de formació en castellà no qüestiona el fet fonamental que és la necessària sobreponderació d'una llengua amb més risc i menys potencial al darrere com és el català. Que intervinguin els tribunals en aquest tema és poc recomanable, però potser també és evidència de la incapacitat de la políti-

ca per bastir acords sòlids, honestos i sense sospites d'intencions ocultes en pro d'una aspiració monolingüista. Exabruptes d'algun dirigent polític sobre que “el castellà ja s'aprèn al carrer” hi sobren. La sintaxi s'aprèn a les aules. En el tema idiomàtic, ens calen més aportacions de lingüistes i sociolingüistes, més que no pas de polítics especialment quan la seva especialitat és la d'encendre focs i provocar confrontacions.

Les dades ens diuen que les competències adquirides en el domini del català i el castellà són força satisfactòries. Gairebé tothom disposa d'un coneixement acceptable d'ambdós idiomes, que és el que es pot demanar i exigir al sistema educatiu. És una evidència i resulta preocupant, però, la reculada de l'ús social del català. La culpa d'això no és del castellà i la resposta adequada no és voler-lo marginar del sistema educatiu. La ignorància no resulta mai una solució a res. Hi ha dinàmiques globals que tendeixen a concentrar la població entorn d'unes poques grans llengües. Té a veure amb la formació de grans cultures de masses de caràcter universal. Es poden i s'han de prendre mesures atemperadores, de protecció, com establir quotes lingüístiques a les grans plataformes d'entreteniment sabedors, però, que aquesta és una batalla perduda, o gairebé. El que sí que es podria fer, mentrestant, és no vincular el català a opcions políticament partidistes. Hi guanyaria molt la seva consideració i prestigi i evitaríem que, per alguns col·lectius, pugui acabar resultant antipàtic. No perquè ho sigui la llengua, sinó perquè poden acabar per ser-ho els que se'n diuen defensors. Les llengües requereixen practicants, però mai inquisidors.

Susanna Barquin

DE ROSSEGONS

Algoritmes

La vida és un algoritme, i no només des que hi ha internet. La vida és un algoritme des de l'inici dels temps. Totes les persones del món utilitzen algoritmes: per cuinar, per netejar, per comprar, per pintar una habitació o per cosir un botó, per anar a treballar o a estudiar. Sense algoritmes, acabariem tots en estat cata-tònic en segons, de tan caòtic que ens resultaria resoldre qualsevol problema.

Muntar un moble que arriba desmuntat (quan s'acabarà aquesta modal!) és un algoritme complex (almenys per a mi). Les instruccions –que no sempre són clares– són l'algoritme de muntatge. Mirem on mirem, trobarem algoritmes, que són, amb més o menys complexitat, passes d'un procés. Els algoritmes més valuosos, malgrat les aparences, no són els de Google, ni els d'Instagram, ni els de Netflix.

Ves per on, els algoritmes més preuats

són els de cada un de nosaltres, i d'això va la història, de conèixer com ens comportem per preveure què farem. La mala notícia és que som tan predictibles –sí, jo també pensava que era un espècimen únic i irrepitible– que els grans observadors ens classifiquen per grups i són capaços de saber que compraré una nevrera el 2024, cosa que no m'havia passat pel cap. La vida ja era un algoritme, però els últims anys, amb el desenvolupament de la intel·ligència artificial, l'algoritme s'ha sofisticat tant que l'hem començat a dotar de personalitat.

Apareixen noves expressions com *justícia algorítmica*, *art algorítmic* o *neutralitat algorítmica*. Però no ens enganyem, l'algoritme sempre és creat per algú.

I si funciona o no, si s'utilitza amb bons fins o no, si és pervers o no, depèn sempre de qui l'ha creat i per a què. Coses d'hu-

mans. Em reconec usuària de plataformes digitals sense rubor.

Compro a botigues de barri, i també a altres botigues d'altres barris a través de plataformes digitals. I miro sèries de diferents països a través de plataformes digitals, i em quedo sorpresa quan diuen que només podem consumir les pel·lícules o les sèries que volen les plataformes.

Vaja, com si abans es pogués triar, com si amb els cinemes no fossin les distribuïdores les que decidien el que era o no rendible. O com si haguéssim tingut accés a totes les produccions, grans o petites, de qualsevol lloc del món i, de cop de volta, algú hagués tancat l'aixeta. Ara puc veure cinema nòrdic, israelià o saudita des del sofà de casa. Per cert, cinema saudita, sí. El cinema va estar vetat durant més de 35 anys a l'Àrabia Saudita, fins que el 2018 es van obrir algunes sales de cinema, i es van projectar algunes pel·lícules al festival de Canes del mateix any. Em queden reptes, com un passeig per propostes asiàtiques, i em queda el confort de Hollywood. Però, mira, tot es troba a un clic d'algoritme.

LLIBRES

CRÍTICA LITERÀRIA

Núria Tomàs Mayolas

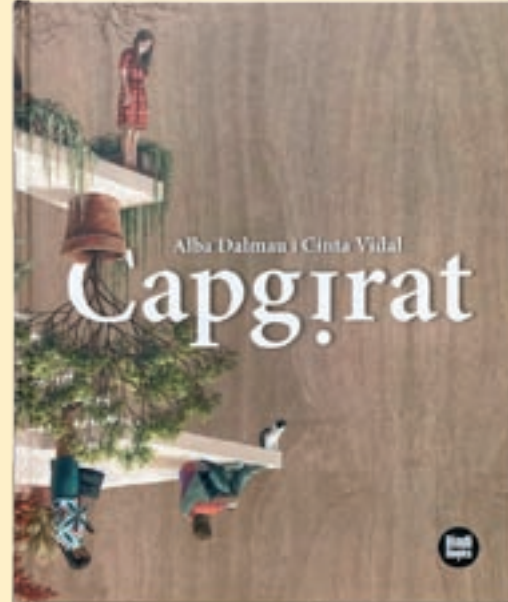
Un dia que el món va trontollar

L'àlbum il·lustrat que us presentem aquesta setmana ha estat guardonat amb el Premi Crítica Serra d'Or Infantil 2021. És una proposta d'Alba Dalmau i Cinta Vidal, dues joves autores, amigues, que han unit els seus talents per transportar-nos cap a uns paisatges canviants i ingràvids, on tothom viu solitàriament acompanyat. Ens conviden a acceptar la inestabilitat i el desordre en les nostres vides, a mirar el món des de perspectives diferents, a *capgirar* el nostre pensament. Fan també un homenatge "a tots els gats del món", a aquella calma contemplativa que tenen mentre nosaltres ocupem sempre el nostre temps.

Tot va començar un dia que el món va trontollar. Va haver-hi una gran sacsejada, tot va volar pels aires, i, quan els tremolors es van aturar, tot estava descol·locat.

Aparentment tothom continuava fent la seva vida, però la Caliuà –una gata poruga– aquell dia va desaparèixer. I no va ser l'única. De fet, la Caliuà, a la vida real viu amb la Cinta.

Vidal és l'autora de les pintures que il·lustren el text. El seu pinzell dona forma a hàbitats amb escenes quotidianes i edificis d'escalas impossibles on uns viuen del dret i els altres del revés,

tots ben encaixats. Alba Dalmau s'hi ha inspirat per escriure'l: les seves paraules recorren aquests espais, pàgina a pàgina, i donen veu a la Cinta, que va preguntant aquí i allà per la seva gata. Alba Dalmau es va iniciar en l'escriptura de ben jove. Tenia 24 anys quan es va publicar la seva primera novel·la, *Volenska* (Ed. Pagès, 2011), i també dona classes de creació literària al Laboratori de Lletres de Barcelona. Amb aquest àlbum il·lustrat s'ha endinsat per primer cop en la literatura infantil i juvenil. Cinta Vidal es

va formar com a il·lustradora a l'Escola Massana, però amb 16 anys va entrar d'aprenent al taller d'escenografia dels germans Castells i l'experiència de treballar en grans formats l'ha portat a dedicar-se principalment a fer murals. N'ha fet a Catalunya, al Japó, a Hawaii, a Hong Kong, al Canadà i als Estats Units.

Bindi Books és un segell editorial de literatura infantil i juvenil que ens fa mirar el món amb uns altres ulls. Un *bindi* és el petit punt que algunes persones es col·loquen al front, a l'Índia, i simbolitza la saviesa, la concentració i la capacitat per veure més enllà, tal com fan en aquest llibre aquestes dues joves autores.

CAPGIRAT

Autora: Alba Dalmau
Il·lustradora: Cinta Vidal
Editorial: Bindi Books
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2020
Pàgines: 28

Pere Martí i Bertran

Poemes
"contra les inclemències del pas del temps"

El darrer poemari d'Isabel del Pilar Valero gosaria dir que és una continuació, o potser fora millor dir una expansió o un aprofundiment, del recull anterior, *Tessel·les* (Gregal, 2019), al pròleg del qual Pili Garcia, a qui l'autora dedica un poema del nou llibre ("Vibra l'aire", p. 49), ja ens advertia: "La poesia de la Pilar Valero és música. La poesia de la Pilar Valero està escrita per a ser llegida en veu alta." L'afirmació va com l'anell al dit d'aquesta cinquantesena de poemes (més dues proses poètiques), distribuïts en tres seccions gairebé simètriques, que formen *Finestra oberta al vol dels ocells*. I ho dic per una raó doble: d'una banda, perquè, malgrat tractar-se de poemes escrits en versos lliures, tenen una gran musicalitat, i de l'altra, perquè la música és el fil conductor del nou poemari; una mena de *leitmotiv* central que ho tinta tot, des de la coberta, passant pels paratextos (la dedicatòria, amb fotografia inclosa dels músics familiars, o el primer epígraf, amb versos de Verdaguier, en són exemples) i acabant, naturalment, en els poemes, els títols dels quals, sobretot a la primera secció, ho diuen tot: "Tonada", "Eurítmia", "Assonància", "Arabesc", "Luthier"... Però compte, perquè la música per ser escoltada en plenitud (potser

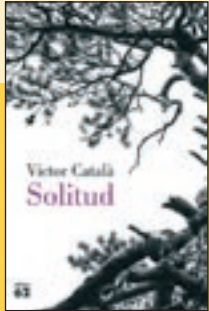
podríem dir viscuda i tot) necessita el silenci, un altre element clau del poemari, i de l'obra de la Isabel del Pilar, gosaria dir, ja que el volum anterior acabava, significativament, amb el mot *silenci*. Un silenci que aquí també tanca uns quants poemes i que, metafòricament, pot ser poblat per la nota més alta del pentagrama ("Tinta", p. 51), pot ser emmudit per l'aigua ("Vibra l'aire", 49), pot necessitar refugi ("Sotilesa", p. 67), pot ser un "laberint vaporós" ("Teixit", p. 70) o pot ser el títol d'un poema que en el fons és una paràfrasi poètica d'una posta de sol (p. 79). Però el poemari és molt més que aquesta aparent paradoxa que uneix música i silenci, és un cant a la natura, a la vida, a l'assumpció serena del pas del temps. Per això us animo a llegir-lo amb les paraules finals del pròleg de Cristina Álvarez Roig: "Us convido a contemplar a través d'aquesta finestra oberta a l'ànima i al vol de tants ocells aquesta bella rapsòdia interpretada per Isabel del Pilar Valero Herrera, no sense els silencis i les pauses de què neix l'excelsa música de l'existència."

FINESTRA OBERTA AL VOL DELS OCELLS

Autora: Isabel del Pilar Valero Herrera
Editorial: Stonberg
Lloc i any d'edició: Barcelona, 2021
Pàgines: 83

NOVETATS EDITORIALS

'Solitud'
Victor Català
Ed. 62

Nova edició d'una novel·la fundacional, un pilar de la literatura catalana moderna. Es recupera la versió original que va anar apareixent a la revista *Juventut* entre 1904 i 1905, despullada de correccions que s'hi havien anat introduint. A més, s'hi afegeixen les visions sobre *Solitud* de vuit escriptors contemporanis, entre ells Najat el Hachmi.

'Púding de Nadal'
Nancy Mitford
Univers

Lady Bobbin organitza Nadal a casa seva sense deixar res a l'atzar, amb uns convidats excèntrics que sabran en cada moment què han de fer. Per a disgust de l'amfitriona, però, la situació es descontrolarà amb equívocs i despropòsits que provocaran la riada del lector. Nancy Mitford va crear una gran novel·la d'humor, adient per a aquest mes.

'Contes de terramar'
Ursula K. Le Guin
Raig Verd

Terramar és l'univers fantàstic creat per l'escriptora Ursula K. Le Guin, del qual ara s'ha traduït per primera vegada al català aquest títol. Els dracs i la màgia són elements fonamentals en la vida de Terramar, i paradoxalment, l'única amenaça que pot destruir aquest món són els humans, i els dracs actuen instintivament per guardar-ne l'equilibri.

'Del FAC a la reunió de Perpinyà'
P. Juvillà / J. Renyer. Pagès Ed.

La trajectòria vital d'un personatge com Carles Garcia Solé, que expliquen en aquest llibre Pau Juvillà i Jaume Renyer, explica mig segle d'evolució de l'independentisme. Des del plantejament d'acció armada del Front Nacional de Catalunya al polític del Bloc d'Esquerra d'Alliberament Nacional, passant per l'Assemblea o Esquerra.

'Essències'
M. Quadrada / A. Blasi
Ed. Sidillà

Ara que als mercats, a les botigues, als restaurants i a les taules trobem de tot durant tot l'any, ara que els excessos i la inexistència de límits ens ho fan voler tot i desitjar-ho tot alhora i corrents, aquest llibre és una invitació insòlita per tornar a gaudir d'una gustos i uns plats tradicionals. Un món que desapareixerà si no el fem reviure.

GEOGRAFIA LITERÀRIA

Llorenç Soldevila

L'estació de Núria

“ El tren xiulà en arribar a l'estació final i per la finestra es veu el santuari majestàtic, encara silent, que no sap el que li espera quan baixin tots aquests nens intempestius i la resta d'alienígenes. Els llums de les barraques de jocs d'esquí llampuegen sota la muntanya i es reflecteixen en el tou blanc. Quan enfilem l'última recta del traçat, la mainada crida excitada per la visió de la neu. Arribem i baixem; tot és soroll de maletes i trineus i equips de muntanya i motxilles i botes i vinga que ja hi som. Quants invasors de les hordes metropolitanes al país de la solitud, em dic. Per sort, m'espera una habitació calenta i solitària. ”

Núria Esponellà

AUTOR
Núria Esponellà
(1959)

OBRA
'La filla de la neu'
Columna, 2016

INDRET
Estació del cremallera, Núria

MUNICIPI
Querolbs

COMARCA
Ripollès

Les obres per construir la línia del tren cremallera de Núria van començar el 24 de maig de 1928 i es van iniciar simultàniament a Núria i a Ribes. En els moments de més feina hi van treballar més de mils homes. El 22 de març de 1931 es va inaugurar oficialment el cremallera. El recorregut és de 12,5 quilòmetres, sobre via d'ample mètric i supera un desnivell de 1059 metres. El 1984 la Generalitat en va passar a tenir-ne la titularitat. A l'estació de Núria, punt culminant del cremallera, podríem llegir aquest fragment de *La filla de la neu*, de Núria Esponellà, novel·la en què el cremallera hi té un paper molt destacat.

CHIXOY (CREATIVE COMMONS)

LLENGUA

EL 9 ETS I UTS

201

LÈXIC

Juguem? En català?

Per què juguem? Jugar és important perquè ens acosta als altres, perquè representa un estímul, perquè s'aprèn una manera diferent d'enfrontar-se a la realitat... I jugar en català contribueix a practicar la llengua d'una manera més col·loquial i en un context més distès.

Avui ens fixarem, justament, en algunes paraules sobre jocs que no diem de manera prou adequada. Si parlem de l'Scrabble, parlem d'una marca, no del producte en si mateix, que s'hauria de dir **parauler** i que defineix el joc perfectament: la construcció de paraules en un tauler. Una altra de les joguines estrella són els **puzles** o **trencaclosques**, totes dues adequades i que són diferents dels encaixables o jocs d'encaixos (més quadrats, amb volum i sovint de fusta). I les **bales** –no tan modernes, però ja sabeu que tot torna!–. A Menorca, per exemple, de la bala en diuen **mèrvel**, mot provinent de l'anglès *marble*.

Quan juguem als escacs, belluguem les **figures**; si juguem al parxís remenem els daus amb els **goblets** i fem córrer les **fitxes** pel tauler, i si fem un puzle o un joc de construcció ajuntem i muntem

les **peces**. En els jocs de cartes, quan n'hi ha un munt d'apilonades, parlem de la **pila** de cartes. I en jocs com el Carcassonne es juga amb **llosetes**: peces quadrades o rectangulars que no són encaixables i que se situen en el tauler de manera estratègica. En el cas de les videoconsoles, les controlem a través d'una **palanca** o **comandament**, no d'un *joystick*.

Hi ha termes, però, que es fan servir i encara no s'han incorporat al nostre diccionari: és la clara evidència que la llengua viva és més dinàmica que la llengua acadèmica. És el cas del mot **mípel**, que designa la figura humanitzada que representa el jugador en molts jocs i que prové de l'expressió anglesa *my people*. O bé el terme **buguejar**, que indica que alguna cosa falla o no acaba de funcionar correctament –de l'anglès *bug*, error d'un programa d'ordinador–. Per millorar jugant i enfortir l'ús de la llengua, la campanya "I tu, jugues en català?" del CPNL pretén posar a l'aparador els jocs i joguines en català que hi ha al mercat i els establiments on es poden trobar. Podeu consultar-les a la web cpnl.cat/jocs/.

Us animem a seguir aquesta secció i us convidem a fer-nos arribar consultes i comentaris a través de vic.ass@cpnl.cat

Oficines i serveis:
granollers@cpnl.cat
ripolles@cpnl.cat
vic@cpnl.cat

www.cpnl.cat/xarxa/cnlosona/

ELS MILLORS MINUTS DE LA NOSTRA VIDA

Jordi Remolins

La màgia dels antiherois

Quan ara fa quatre anys l'anglès Jonathan Entwistle va estrenar *The end of the f***ing world* basant-se en una novel·la gràfica de Charles Forsman, pocs dels que la van veure no van caure rendits davant d'una dosi tan rotunda de sensibilitat, rebel·lia juvenil i *road movie* passada de voltes. Dos anys més tard, mentre Entwistle tornava a encarar-se a Forsman amb la recreació d'*Esta mierda me supera*, el nord-americà Shawn Simmons utilitzava un guió similar –el d'una parella d'adolescents que fugen de la seva zona de confort indesitjada en una aventura cap al desconegut– per facturar *Wayne*, una rèplica nord-americana i amb homenatge inclòs d'una escena de restaurant que ja s'havia vist a *The end...*

Els humans no som el gènere animal beatífic que sovint ens suggereixen els estaments públics. La violència és implícita en el nostre dia a dia de la mateixa forma com ho són les injustícies. Els que hem nascut al teòric primer (o segon) món ens carreguem de raons per creure que la quantitat d'imbècils que ens rodegen hi són per amargar-nos la vida, encara que segurament la seva existència no tingui res a veure amb nosaltres. Els maltractadors de l'escola que no tenien cap inconvenient en abusar dels dèbils o dels petits, els idiotes que tanquen

les portes de l'edifici on vius com si en realitat volguessin carregar-se'l o els antifeixistes que s'assemblen precisament a allò que diuen combatre formen una societat en la qual la supervivència sovint està vinculada a la capacitat per abstreure's de tot plegat. Per això els antiherois actuals solen

tenir la mateixa acceptació que en segles anteriors aconseguien els profetes i sants religiosos.

El perdedor Wayne McCulloch Jr, s'ha quedat orfe de pare i ha aconseguit una potencial parella en la figura de la deliciosa Delilah Luccetti. El caràcter inconformista del noi i la seva particular forma d'impartir justícia deixen tot de seqüeles al seu pas, incloent-hi la família de Del i tots aquells que es vulguin oposar en la seva particular recerca del Sant Grial en forma de Pontiac Trans Am daurat que el nou marit de la mare que el va abandonar a cinc anys ha regalat al tarat del seu fill. Wayne no serà la millor sèrie de la història de la televisió/plataformes, però el seu ritme, el carisma dels actors, i l'empremta que aconseguen els guionistes de la comèdia de culte *Zombieland* la converteixen en un regal màgic de deu capítols que de moment no ha tingut continuïtat i que deixa en ridícul moltes de les merdotes populars que ocupen els rànquings de les sèries dels últims anys.

Dimecres, 16 de gener de 2019
YouTube Premium estrena la sèrie Wayne

MÚSICA

EL CLÀSSIC

Jaume Espuny

JOHN FOGERTY 'Centerfield'

Dreamworks SKG, 1985

Creedence Clearwater Revival, un dels grans grups del rock, es van separar el 1972 de males maneres. El seu líder, John Fogerty, compositor, guitarrista i cantant, va gravar després un parell de discos en solitari i va haver de parar per un conflicte legal amb la discogràfica dels Creedence, Fantasy, i es va estar gairebé 10 anys sense poder publicar un disc. No podia ni cantar en directe les cançons dels Creedence que ell havia compost. Fins al 1985, que va reaparèixer amb aquest *Centerfield*, i al món del rock va tornar a sortir el sol. *Centerfield* és com escoltar els Creedence 15 anys després, com si no haguessin marxat mai. Tot sona a Creedence, no en va John Fogerty era el cos, l'ànima i la ment del grup. Per començar, una meravella com "The Old Man Down the Road". A partir d'aquí, ja saps

que el disc t'agradarà de debò. Després venen l'alegre "Rock and Roll Girls", "Big Train from Memphis", la nostàlgica "I Saw It on TV" o la furiosa, rock salvatge, "I Can't Help Myself". En un parell de temes, Fogerty es recorda del president de Fantasy d'aleshores, Saul Zaentz, i li dedica dos temes: "Mr. Greed" (Sr. Cobdícia) i, en to de burla, "Vanz Kant Danz". I preciosa, també, la cançó del nom del disc, "Centerfield", que va de beisbol, una de les cançons preferides, per cert, d'un altre enemic de Fogerty: l'expresident George Bush.

NOTES

Sopa de Cabra també tornarà a tocar al Palau Sant Jordi

La setmana passada era Lluís Llach qui anunciava que actuarà al Palau Sant Jordi de Barcelona (ho farà el proper dia 18 de desembre) i aquesta setmana ho han avançat els Sopa de Cabra. Els gironins hi tornaran 11 anys després d'aquell sonat retorn en què van omplir l'emblemàtic espai durant tres nits seguides. L'excusa, si és que en calia alguna, serà tancar la gira del 30è aniversari del *Ben endins*, el disc de pop-rock català més venut de la història. El concert de Sopa serà el 26 de novembre de 2022 i la banda ja ha anunciat que hi haurà sorpreses i col·laboracions especials. Les entrades,

per cert, estan a la venda des d'aquest dimecres. I aquest divendres, precisament, també es publica una reedició del *Ben endins* en format de doble CD i triple vinil. Per a l'ocasió, l'obra s'ha remasteritzat a Music Lan (als mateixos estudis on s'havia masteritzat el disc original) i creix amb sis cançons inèdites que van quedar fora del disc fa 30 anys però que també van formar part del repertori que va sonar l'any 1991 a la sala Zeleste de Barcelona, on es va gravar l'àlbum. Després del concert al Palau Sant Jordi, Sopa de Cabra ja ha anunciat que farà una "aturada indefinida" per tal de poder preparar noves cançons i tornar més endavant amb nou material. Per cert, l'any 2022 també passaran pel Sant Jordi els mallorquins Antònia Font, que també tornen, i a principis de 2023 ho faran els osonencs Oques Grasses. El Palau Sant Jordi ha deixat de ser patrimoni exclusiu per a artistes internacionals.

EL TEST Roser Ferrer (Supervivents)

Primer instrument que vas tocar? El piano amb la magnífica Pilar Linares. **Primer grup del qual vas formar part?** Última Sortida. **Primer concert en directe?** Al Rock & Ter organitzat pel GDT l'estiu de 1992. **Primer disc que et vas comprar?** *Running on Empty*, de Jackson Browne. **Quants discos tens?** Uns 300. **Salva'n tres.** *Closing Time*, de Tom Waits; *La clau de girar el taller*, d'Adrià Puntí, i *Qui em donarà rock'n'roll*, de Supervivents. **Grups i músics de capçalera.** Des de Van Morrison fins a Zumbido Llampec. **Un concert (com a públic) per recordar.** El d'Amnistia Internacional a Barcelona pels 40 anys de la DUDH.

NOVETATS DISCOGRÀFIQUES

Jordi Sunyer

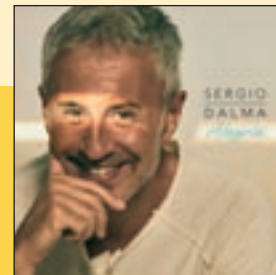
DAVID VIÑOLAS
'5ET'

El bateria de Centelles David Viñolas no para. Fa poc presentava el primer disc de Nucli Trio, amb qui continua actiu, i en els darrers dos anys també ha editat un parell de treballs fent duet amb el pianista Sergi Sirvent (*Recreacions tímbriques: De Mompou a Bartók*). I ara, per si no n'hi hagués prou, es treu de la màniga un disc amb composicions pròpies i algun estàndard en format de quintet clàssic de jazz (amb trompeta, saxo, piano, contrabaix i bateria). Al disc hi ha una col·laboració de luxe, la de Rita Payés a la veu i el trombó a *Ruby My Dear*. Una bestiesa.

MAIO
'Des dels marges'

Maio Serrasolsas fa deu anys que toca amb Akelarre, un projecte que comparteix amb la seva germana bessona Júlia Serrasolsas (sí, la de Ginestà) conegut sobretot per un vídeo viral on cantaven "no somos amigas, nos comemos el coño". Doncs ara debuta en solitari amb un treball eclèctic i compromès on hi ha de tot, des de peces íntimes i reposades com *Progreso adecuadamente* fins al rock esparracat de *Yuri* o el reggaeton amb tocs autotune de *Ni rápido ni lento*. Un bon debut per satisfer, amb només nou cançons, tot tipus de paladars.

SERGIO DALMA
'Alegría'

Fa un parell d'anys Josep Sergi Capdevila (conegut com a Sergio Dalma) va celebrar els seus trenta anys de carrera publicant *30... y tanto*, un disc que recuperava, amb versions renovades, els èxits més destacats de la seva carrera. I ara el cantant de Sabadell hi torna amb *Alegría*, un nou treball amb deu cançons que destil·la optimisme i esperança. A l'àlbum, per cert, hi ha dos *bonus tracks*: *La nit de Sant Joan* en català (també hi ha *La noche de San Juan* al track 3) i una versió en acústic de *Maldita ironía* (que també sona en elèctric al track 8 del disc). Compareu.

TECNOLOGIA

Tecnonews / AMIC

Quins errors poden arruïnar la imatge d'una marca a les xarxes socials?

Les xarxes socials són el canal idoni perquè les marques i empreses puguin realitzar una comunicació molt més directa i ràpida amb els seus consumidors, ja sigui per resoldre els seus problemes, interactuar amb ells o, simplement, publicitar els seus productes. No obstant això, també és la via per la qual les organitzacions poden patir una crisi de credibilitat davant els seus clients gràcies al seu ampli abast i difusió.

Un exemple molt dràstic d'això el va donar Elon Musk, CEO de Tesla, a principis d'aquest mes, quan va preguntar en el seu Twitter personal si havia de vendre el 10% de les accions de la marca. L'endemà passat, el magnat va perdre fins a 50.000 milions després que les accions de la seva companyia s'enfonsessin. Un altre cas bastant destacable el va donar Correus al maig d'enguany, quan la seva campanya de segells contra el racisme va provocar un gran enrenou a les xarxes socials.

És més fàcil del que sembla equivocar-se en la gestió de xarxes i un petit error o una falta de plantejament pot provocar un autèntic al·luvió de comentaris negatius cap a la companyia. Per això, des de NuvixConsulting –consultora especialitzada en digitalització i en la transformació de models de negoci– han recopilat els 13 errors més comuns i greus en xarxes socials que poden afectar la imatge d'una marca:

1. No tenir una estratègia ben definida

És el principal error que cometen les marques principiants en el món de les xarxes socials: aventurar-se a publicar sense saber molt bé com fer-ho, quan fer-ho i a qui dirigir-se. Abans és fonamental crear una estratègia a les xarxes socials que estigui dirigida a complir els objectius empresarials de la marca. I una bona part d'això recau a estudiar les hores i els dies en què millor funcionaran les publicacions, així com elaborar un pla de continguts que sigui afí a l'audiència.

2. Aparèixer en totes les xarxes socials, encara que no faci falta

Una conseqüència directa de publicar en xarxes sense una estratègia prèvia és fer-ho en totes les xarxes socials sense haver investigat si en aquests canals es troba el públic objectiu de la marca, alguna cosa que pot derivar en malbaratament de recursos i comptes abandonats. Per exemple, pot ser que mantenir una comunicació en xarxes més joves com Instagram o TikTok no sigui el més adequat per a un despatx d'advocats.

3. No completar al 100% els perfils de la marca.

Un altre error molt freqüent a l'hora de crear un perfil a les xarxes socials és deixar incompletes algunes de les dades d'interès. Cal no oblidar que les xarxes socials també són un canal d'informació per als possibles clients, per la qual cosa abans de fer una captació de *followers* cal compartir tots els detalls de la marca perquè els possibles seguidors estiguin informats.

4. Comprar seguidors falsos i apostar per la quantitat més que per la qualitat

Es tracta d'una mala pràctica que encara moltes marques continuen duent a terme i que no només no aporta res, sinó que pot ser perjudicial. I és que

els comptes falsos mai compraran ni interactuaran amb l'empresa, però generen una mala impressió i desconfiança davant els possibles seguidors reals. Això és conseqüència directa del pensament de moltes marques que quan comencen han d'aconseguir la quantitat més gran de seguidors possible en les seves xarxes, malgrat que és molt més efectiu captar a aquells als quals els interessi més el missatge. En definitiva, és millor apostar per seguidors de qualitat que interactuïn que per una gran quantitat de seguidors que no els interessi la marca.

5. No tenir en compte l'algorisme per publicar

No tot el que una empresa publicarà en les seves xarxes apareixerà reflectit en el *timeline* dels seus seguidors. I és que cada xarxa social compta amb un algorisme que modifica els continguts de les *timelines* de cada usuari tenint en compte els seus interessos. Per això, per sortejar l'algorisme cal interactuar amb els usuaris. I és que a vegades les marques obliden que les xarxes socials són efectivament això, un mitjà per socialitzar. Això significa que cal tractar de connectar directament amb els seguidors responant als seus comentaris, solucionant els seus dubtes i agraint els seus bons comentaris.

6. Utilitzar massa #etiquetes

Un error molt comú és redactar el tuit o missatge amb una gran quantitat d'etiquetes que no aporten visibilitat i embruten el text. No té massa sentit publicar “#errors en#xarxes socials que poden #afectar greument les #marques”, ja que s'estan etiquetant paraules sense interès per a les internautes i en les quals ningú clicarà.

7. Ser massa formals en el llenguatge

Les xarxes socials corporatives són canals d'informació diferents dels tradicionals i, per tant, es pot jugar una mica més amb el missatge per cridar l'atenció de l'audiència. Per això, sempre serà molt més cridaner apostar pels textos curts, parlant de tu en comptes de vostè i donant suport a la comunicació amb recursos com emojis. Això sí, que la comunicació sigui informal no significa que hagi de ser poc professional, perquè un missatge mal redactat o amb faltes d'ortografia serà rebutjat pel públic.

8. No donar un valor afegit al client

Les xarxes socials són un canal fantàstic perquè les marques es posicionin com a líders d'opinió en els seus respectius sectors. Però per a això, s'ha d'evitar una comu-

nicació excessivament corporativa o publicitària en la qual només es parli de la marca i apostar per missatges útils i informació interessant per als seguidors.

9. Publicar massa contingut en poc temps

Ocupar constantment la *timeline* dels usuaris amb missatges o tuits de la marca pot ser igual o més perjudicial que tenir el perfil de la xarxa social abandonat, ja que a ulls del client pot ser considerat com a *spam*. En aquest sentit, cal saber respectar els formats de cada xarxa i adaptar-se al ritme dels seus seguidors (per exemple, a Twitter es poden realitzar diverses publicacions diàries, mentre que a Instagram és preferible reduir-les a cinc a la setmana).

10. Ignorar o eliminar les crítiques

En el costat contrari, hi ha les marques que no només no interaccionen amb els seus seguidors, sinó que ignoren les seves crítiques o directament les eliminen. Per descomptat això no amaga el problema, sinó que l'agreuja, ja que les xarxes són un canal d'atenció al client tan vàlid com el pot ser el telèfon, i els consumidors ho saben.

11. Alimentar el troll

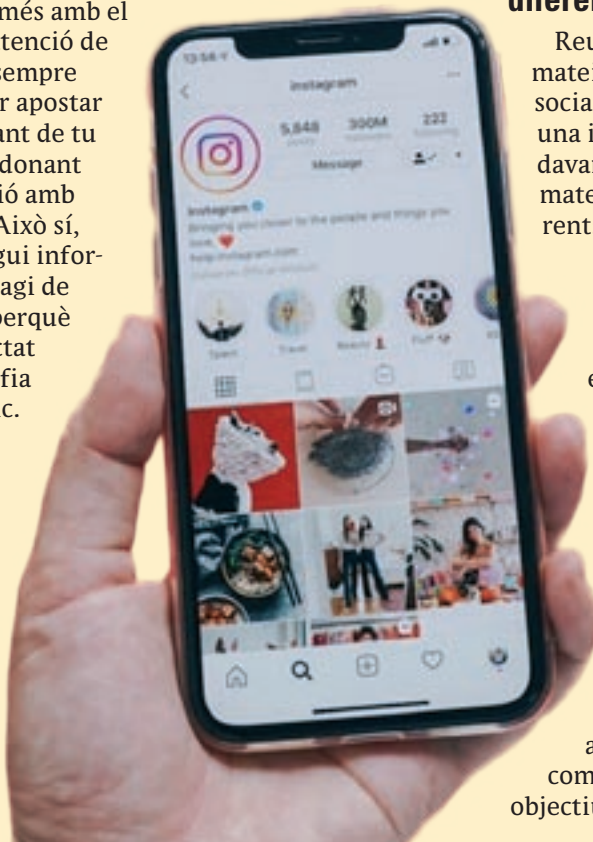
No és estrany trobar-se amb usuaris que no paren de realitzar crítiques negatives i fins i tot comentaris tòxics en qualsevol publicació que tingui una marca a les xarxes socials. Per a aquesta mena de casos existeix una dita en anglès que diu “Don't feed the troll”, és a dir, no donar a l'usuari tòxic un altaveu perquè pugui desprestigiar l'empresa davant la resta de l'audiència. L'ideal en aquest sentit és portar-lo a missatges directes.

12. Difondre el mateix contingut en xarxes diferents

Reutilitzar el mateix *copy* i les mateixes imatges en diferents xarxes socials mai funciona bé. Això genera una imatge monòtona de la marca davant el seguidor, que veurà el mateix diverses vegades en llocs diferents i s'acabarà avorrint.

13. Imitar la competència

Davant una marca que està aconseguint grans repercussions en les seves xarxes, pot passar que la seva competència decideixi estudiar i aplicar les seves mateixes tàctiques. Però això és difícil que surti bé, ja que cada marca és diferent fins i tot dins d'un mateix sector, per la qual cosa les seves necessitats a les xarxes seran també diferents. D'altra banda, sempre es pot utilitzar la tècnica del *benchmarking*, que consisteix a aprendre dels moviments del competidor i adaptar-les als seus objectius de negoci.

ECONOMIA

ELS PARQUETS

Joan Carles Arredondo / @joancarredondo

LA DISJUNTIVA

La inflació està desbocada i no arriben bones notícies sobre un final imminent d'aquesta espiral alcista. Aquest dilluns es comunicava la previsió d'evolució de l'índex de preus de consum (IPC) de novembre. Un 5,6% de creixement interanual. No hi ha treva i és difícil pensar que n'hi haurà si indicadors com els costos de l'energia elèctrica marquen preus de rècord rere rècord (es tornen a pics per sobre dels 300 euros per kilowatt/hora aquest mateix dimarts). Amb la sortida de la crisi pandèmica encara pendent, les autoritats monetàries s'enfronten a una gran disjuntiva que marcarà el pas econòmic per als propers anys. Els toca determinar si l'actual context alcista és fruit de la conjuntura en la qual la demanda està desbordant l'oferta o si aquesta espiral inflacionista té visos de considerar-se permanent. La resposta a aquest interrogant afecta les mesures d'estímul econòmic amb el qual (més mal que bé) es va intentar donar carpetada a la crisi financera de 2008.

Amb les pujades de preus més intenses dels últims 29 anys, s'agregen els problemes laborals a l'Estat, com demostra l'esclat que hi ha hagut a Cadis amb la vaga de treballadors del metall en desacord pel desenvolupament de la negociació del conveni col·lectiu per al sector a la província. A l'Estat, els salaris són majoritàriament ajustats, i ho han estat més arran d'una reforma laboral en constant anunci de derogació, que posava blanc sobre negre, tot i que sense esmentar-la directament, una devaluació encoberta. En comptes de devaluar la moneda, perquè l'Estat va cedir aquesta sobirania quan va accedir a l'euro, es devaluaven els salaris com a forma de reduir els costos de producció i guanyar competitivitat en les vendes exteriors. Era una aposta arriscada, perquè ara que els preus s'estan desbocant i sense haver recuperat l'efecte d'aquella devaluació, les capes de treballadors amb dificultat per accedir als productes i serveis essencials tendirà a incrementar-se.

Per això, la vena abans de la ferida que verbalitzaven la setmana passada a les jornades econòmiques de S'Agaró el vicepresident del Banc Central

Europeu –i ministre d'Economia en els temps que es va fer la reforma laboral–, Luis de Guindos, i el governador del Banc d'Espanya, Pablo Hernández de Cos –sempre disposat a demanar moderació salarial als altres–, són un mal vaticini. Alerten, gairebé a cor, que si els salaris creixen en la mateixa mesura que l'IPC, la inflació persistirà.

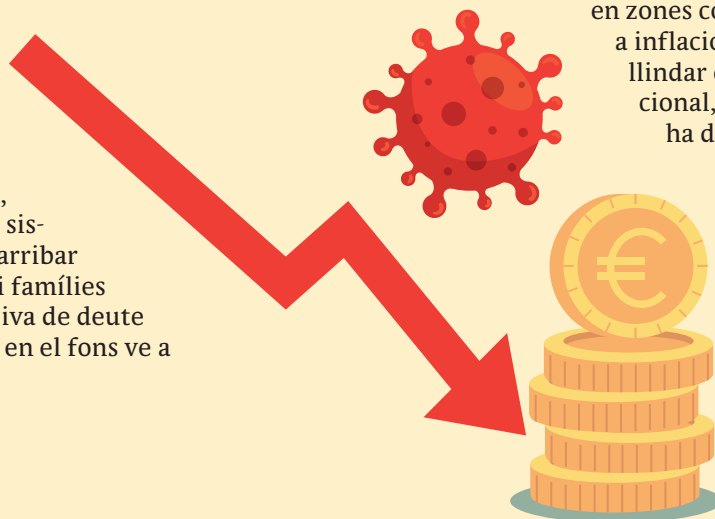
La trobada econòmica de S'Agaró assenyalava un dels nuclis del debat. És l'escalada de preus un fet conjuntural o serà permanent? Hi ha alguns elements que reforçarien la primera opció. Durant mesos, la maquinària industrial va estar molt frenada, com també el consum. Quan el consum es va reactivar, les indústries no havien arribat a la velocitat de creuer productiva per satisfer la demanda que s'estava generant. Un coll d'ampolla productiu que s'ha agreujat per altres factors. Han pujat els preus energètics i les primeres matèries, el subministrament de productes intermedis, com els xips, és escàs, i els costos de transport estan enfilats per les dificultats de disposar de contenidors. Una tempesta perfecta d'increment de la demanda i d'increment de costos que està en la base del creixement dels preus que s'observa sobretot en el segon semestre d'aquest any.

Aquesta tempesta perfecta es produeix quan encara no s'han retirat les mesures d'estímul econòmic que es van emprendre quan es van comprovar les greus dificultats per superar la crisi de finals de la primera dècada d'aquest segle. El Banc Central Europeu, passiu en un primer moment, va prendre algunes decisions clau: rebaixar els tipus d'interès al mínim, mesures perquè el sistema financer fes arribar crèdit a empreses i famílies i una compra massiva de deute públic i privat que en el fons ve a

ser com posar a funcionar la màquina de fer diners. Mal que bé, aquelles mesures havien contribuït a treure l'economia de la depressió en què havia caigut i, lentament, s'havia arribat a una situació de creixement moderat fins que la pandèmia ho va estroncar tot. Normalment, mesures d'estímul com les que es van prendre a Europa (i també als Estats Units) tenen un impacte en els preus. Són ara les responsables de l'espiral alcista?

La resposta que es doni als dos interrogants (si es tracta només d'una qüestió vinculada als entrebancs productius en un context de demanda creixent o si la responsabilitat del creixement dels preus recau sobre les mesures d'estímul en vigor) marcarà els anys vinents. En el primer cas, perquè per saber si és una qüestió d'oferta i demanda hauran de passar mesos, i si la resposta és negativa s'haurà perdut un temps preciós amb el risc que la resposta social sigui extrema. La crisi de 2008 va posar de manifest que esperar no és gairebé mai la millor opció. En el segon, una retirada dels estímuls sense prou base per demostrar que estan al darrere del creixement dels preus posaria en situació delicada famílies que s'han endeutat amb l'expectativa d'uns tipus d'interès baix i, sobretot, uns estats que ja acumulaven deute i que ara l'han incrementat per donar resposta a les emergències de la pandèmia (sanitàries i també econòmiques).

Les autoritats monetàries demanen temps per fer el diagnòstic, però cada vegada que apareix una xifra d'IPC creix el nerviosisme, sobretot en zones com Alemanya, al·lèrgiques a inflacions per sobre del 2% (el llindar que, per principi fundacional, el Banc Central Europeu ha de cuidar que no se superi). Creixerà la pressió perquè els estímuls es retirin, però tot apunta que el remei seria pitjor que la malaltia. Una disjuntiva de difícil resposta.

INDICADORS

Menys vendes al comerç

Les vendes als comerços detallistes de Catalunya durant l'octubre han experimentat una davallada del 3,5% respecte a l'any passat, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE). La taxa acumula dos mesos consecutius a la baixa, trencant la tendència de recuperació que es va donar entre els mesos de març i agost. En l'acumulat de l'exercici, però, les vendes encara són un 3,6% superiors a l'any passat.

Moderat augment salarial

El sou mitjà a Catalunya durant l'any 2020 va ser de 2.158,1 euros bruts mensuals, un 0,7% més que l'any passat, segons dades de l'Institut Nacional d'Estadística (INE). Tot i que els salaris es mantenen per sobre la mitjana, Catalunya passa a ocupar la cinquena posició del rànquing estatal. Al conjunt de l'Estat, la retribució mitjana va ser de 2.038,6 euros bruts mensuals, un 2,8% més que el 2019.

ALEGRIA INTERIOR

Antoni Lacueva / antoni@mindfulness-barcelona.com

Passos senzills per a la pràctica de 'mindfulness'

Avui sembla que no hi ha discussió que la pràctica de la meditació-*mindfulness* proporciona diversos beneficis des de la salut fins a la qualitat en les nostres relacions.

Tot i això, saber que alguna cosa és bona per a un no sempre facilita posar-ho en pràctica. Hi ha alguns passos senzills que pots seguir per ajudar a iniciar i mantenir una pràctica de meditació saludable.

■ **1. Vincula la meditació a una activitat habitual**

Activitats com dutxar-se, raspallar-se les dents o conduir a casa des de la feina són hàbits profundament arrelats que no requereixen esforç ni previsió.

En vincular la teva atenció conscient - *mindfulness* a una d'aquestes tasques, l'esforç necessari per iniciar la sessió de meditació es redueix significativament.

Vincular la sessió de meditació a una activitat automàtica, una que no requereix l'ús de la força de voluntat, augmenta la probabilitat que s'arrelati el teu nou hàbit.

■ **2. Comença a poc a poc**

Medita durant breus períodes de temps, en què no experimentis resistència. Per exemple, pots començar amb només 10 minuts. Ha de ser fàcilment assolible i no crear rebuig a la teva ment. Establir l'hàbit de la meditació és molt més important que augmentar el temps dedicat a la meditació.

■ **3. Experimenta amb meditacions guiades**

Quan comences pots no estar segur de què fer durant la meditació. Les meditaci-

ons guiades són una manera excel·lent d'adaptar-se a aquesta pràctica. A més, et guiaran a través de tècniques de respiració, relaxació i visualització, o pràctiques basades en l'atenció plena.

■ **4. Assisteix a una meditació grupal**

La meditació és una activitat individual. Això no significa que les meditacions grupals –presencials o en línia– no puguin ser beneficioses. Meditar amb altres pot reforçar el teu compromís personal amb la pràctica i proporcionar accés a una enorme reserva de coneixements.

■ **5. Practica atenció conscient a la respiració**

Respirar conscientment relaxa el cos, calma la ment i fins i tot pot alentir el procés d'envelliment. S'ha demostrat que activa el sistema nerviós autònom, cosa que porta tant la ment com el cos a un estat de relaxació. Aquest estat de calma és útil si vols experimentar els beneficis de la meditació.

■ **6. Programa la teva meditació**

Si la meditació no és al teu horari, és més fàcil anteposar altres activitats i tasques a aquesta important pràctica.

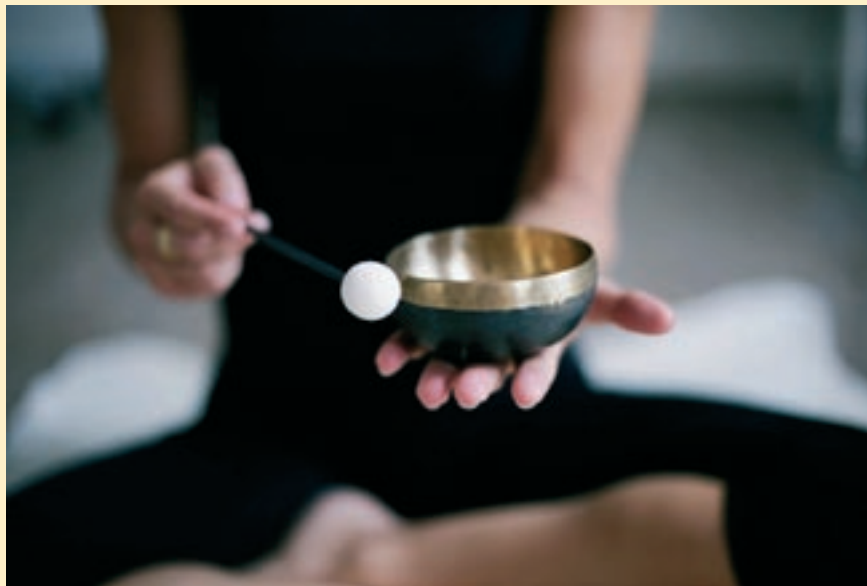
En programar la meditació, s'assegura que res no interfereixi amb el teu compromís amb tu mateix. Si és possible, programa la meditació a la mateixa hora cada dia.

■ **7. Crea un espai de meditació**

Prepara un petit racó de la teva habitació per fer-lo servir per a la meditació. En aquest lloc, col·loca el teu seient de meditació d'elecció, com ara coixins, mantes o qualsevol accessori que necessitis per sostenir-te. Tingues l'espai conforme al teu gust i les teves creences.

Amb el temps, el simple fet d'ingressar al teu espai, sagrat per a tu, iniciarà la resposta de relaxació.

La calma és un mitjà a l'art de *mindfulness*. La fi, veure amb claredat la teva realitat i poder respondre-hi equànimament.

HORÒSCOP

Roser Bona

Del 03-12-2021 al 09-12-2021

ÀRIES (Del 21 de març al 20 d'abril)

En el terreny laboral, tant si treballes per tu o per compte d'un altre, sembla que pots trobar les persones adequades per avançar. Dies de més romanticisme amb la parella.

TAURE (Del 21 d'abril al 20 de maig)

Amb la parella podeu viure algun moment una mica tens, perquè teniu diferents maneres d'enfocar els problemes. Recuperes la il·lusió per un viatge que havies deixat pendent.

BESSONS (Del 21 de maig al 21 de juny)

Si estàs en una relació estable, podeu plantejar-vos tenir descendència l'any vinent. Una persona aposta per tu professionalment. T'esforces per millorar hàbits de salut.

CRANC (Del 22 de juny al 21 de juliol)

Possible trobada romàntica amb una persona que t'atrau. La Lluna Nova a Casa VI enceta una nova etapa al sector laboral. Si tens mascotes, demanen més atenció que de costum.

LLEÓ (Del 22 de juliol al 23 d'agost)

Inclinació a sentir una atracció mútua i sobtada amb una persona més jove que tu que pots conèixer en un desplaçament. Si tens algun procés judicial obert, es mouen coses.

VERGE (Del 24 d'agost al 23 de setembre)

La feina pot ser un focus de tensió. Sospesa la situació i planteja't fins a quin punt et convé. Pot sorgir l'atracció amb persona de signe solar o ascendent Escorpí.

BALANÇA (Del 24 de setembre al 23 d'octubre)

Un assumpte relacionat amb la llar comença a moure's, però amb entrebancs inicials. Aplica la paciència i guanyaràs. Evita els menjars copiosos, t'ajudarà a relaxar-te.

ESCORPÍ (Del 24 d'octubre al 22 de novembre)

El ressentiment vers algú del passat només fa que limitar el futur. L'acceptació és el camí. Si has de barrejar amistat i diners, deixa les coses ben clares abans.

SAGITARI (Del 23 de novembre al 21 de desembre)

Alguna cosa et fa run-run per dins i no et deixa tranquil. Possiblement ho està magnificant. No deixis de tenir contacte amb els que estimes. Fer-ho t'equilibra.

CAPRICORN (Del 22 de desembre al 20 de gener)

A una amistat li hauràs de posar límits perquè és una mica invasiva. Alguns canvis actuals poden posar-te a prova. En un mes, les coses hauran evolucionat favorablement.

AQUARI (Del 21 de gener al 19 de febrer)

Bon moment per posar final a alguna situació que ja no funcionava. Sigui una relació, una amistat o una feina. Especial connexió amb una persona de més edat que tu.

PEIXOS (Del 20 de febrer al 20 de març)

El bon aspecte entre Venus, Mart i Neptú facilita les qüestions amoroses i també algun cop de sort en l'economia. Si venies d'uns dies grisos, et pots sentir més animat.

CINEMA

LES CRÍTQUES DE LA SETMANA

Joan Millaret Valls

'La hija'

De Manuel Martín Cuenca

Maternitats

tòxiques

Després de passar per la Secció Oficial del Festival Internacional de Cinema de Sant Sebastià, encara que fora de concurs, ara arriba als cinemes *La hija*, de Manuel Martín Cuenca. El director de *Caníbal* (2013) o *El autor* (2017) no abandona tampoc a *La hija* la seva exploració del costat pervers i maligne de les persones respectables. Aquest film està protagonitzat per un matrimoni, Javier (Javier Gutiérrez) i Adela (Patricia López Arnaiz), que pacta amb Irene (Irene Virgüez Filippidis), una noia embarassada d'un centre d'internament per a joves tutelats, tenir-la custodiada a casa seva, simulant que s'ha escapat del centre, per tal de quedar-se després el seu fill, ja que la parella no pot

engendrar-los de forma natural.

Tot i partir d'una trama força inversemblant, la realització de Martín Cuenca aporta la seva singularitat a través de la fermesa dels seus enquadraments, l'habitual depuració formal, el seu ritme temperat, el format de pel·lícula de cambra o el tractament el·líptic de la narració. Però la contenció de la realització es desborda en el seu terç final amb un bestial i salvatge *tour de force* portant la intriga i la violència al límit. Aquest film destaca també pel protagonisme que s'atorga al paisatge, motiu visual característic del terror associat al de la casa apartada, aquí una llar familiar amb ominosos secrets rere la porta enmig d'una serralada.

Joan Millaret Valls

'Encanto'

De Byron Howard, Jared Bush i Charise Castro Smith

Que no es perdi la màgia

Encanto és la nova pel·lícula animada de Disney que ha estat codirigida per Byron Howard i Jared Bush –responsables de *Zootropolis* (2016)– i, també, Charise Castro Smith. Després de l'admirable *Coco* (2016) –Adrián Molina i Lee Unkrich–, construïda sobre referents mexicans, Disney torna a apostar per buscar inspiració en el folklore llatinoamericà, concretament en la vistosa Colòmbia, tot reaprofitant el realisme màgic de Gabriel García Márquez de *Cent anys de solitud*.

Encanto explica la història de la família Madrigal i com, per un cop de màgia, van passar de no tenir res com a refugiats que eren a posseir una preciosa casa encantada. Cada membre de la família, com si es tractessin de superherois, té un superpoder. Així, trobem una germana superforçada o una altra germana molt presumida, que ho embelleix tot de flors amb un simple desig. Però aviat descobrirem que la petita Mirabel no té cap do, ja que durant la cerimònia d'atorgar un superpoder a Mirabel, davant de la porta assignada de la casa, la màgia no va aparèixer per enlloc.

Tot i aquesta taca particular, Mirabel, la protagonista principal, és una nena riallera i alegre, que conviu feliç amb la resta de famí-

lia sota l'ombra de la matriarca, l'àvia Madrigal, en aquesta casa encisada situada a Encanto, la vall que dona títol a la pel·lícula. La casa conserva com un talismà intocable un ciri, la flama del qual no s'apaga mai, simulant una mica la flama de la família i del benestar que cal preservar. Però Mirabel descobreix que aquest petit paradís particular està a punt d'esfondrar-se quan té visions d'esberles que creixen per la casa, posant en relleu que tot hom viu en una mena d'autoengany idíl·lic, esdevenint la principal artífex de la salvació dels Madrigal.

Una pel·lícula Disney, per descomptat, que arriba carregada de temes musicals, amb composicions originals de Lin-Manuel Miranda, el creador del musical *In The Heights*, ambientat en una barriada llatina de Washington Heights de Nova York, l'adaptació cinematogràfica del qual s'ha estrenat enguany en sales de cinema. El film fa un elogi de la família unida i de les tradicions locals i aborda de cara el tema de l'empoderament femení, posant en qüestió valors com la perfecció i apostant per la reivindicació de la diferència, aquí la normalitat en un entorn d'excel·lència. Un film simpàtic i bonic, colorit i alegre, però estem ben lluny d'un Disney enlluernador i meravellós. Tot no pot ser.

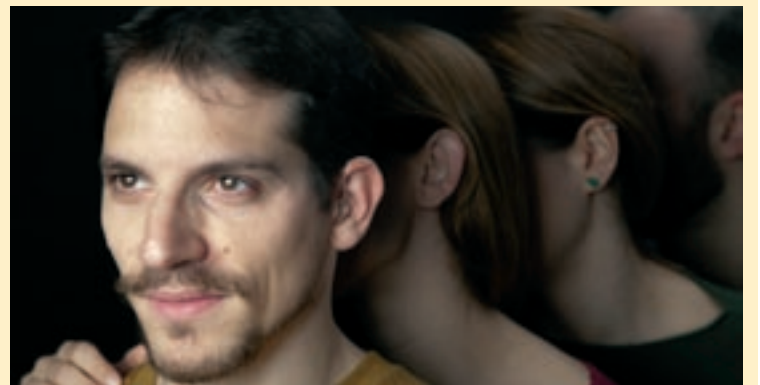
OFERTA CULTURAL

M. Erra / T. Terradas

Un nou muntatge teatralitzat pel Mercat Medieval de Vic

'La trifulga de l'Altarriba'. Mercat Medieval de Vic. De dissabte a dimecres, per quatre escenaris exteriors de la ciutat. Aquest dissabte i fins dimecres torna el Mercat Medieval de Vic, que celebra el 25è aniversari. Ho farà amb un nou espectacle de carrer, *La trifulga de l'Altarriba*, que renova l'èxitós *L'assalt de l'Altarriba*. El muntatge, amb un total de sis sessions, va a càrrec de Teatre eSseLa i està dirigit per Pep Tines i Pep Simon. El protagonitzen vuit actors i músics.

Teatre sobre la sordesa, a Llevant

'Boira a les orelles', Els Pirates Teatre. Llevant Teatre, Granollers. Divendres, 3 de desembre, 20.00h. Els Pirates Teatre presenta aquesta obra que parla de la sordesa, els prejudicis i l'acceptació, a partir de la sordesa que pateix Enric Romaní, l'escenògraf de la companyia. És una obra intensa, amb tocs d'humor, crítica i molta ironia, que fusiona teatre intimista, reflexiu i humor.

Indi Gest s'estrena al TAG

'La mala dicció', companyia Indi Gest. Teatre Auditori de Granollers. Divendres, 3 de desembre, 20.00h. La companyia resident aquesta temporada al Teatre Auditori de Granollers presenta aquest muntatge trencador i singular que tracta el tema de l'ambició de posseir el poder i la manera com les persones actuen posseïdes pel poder.

CINEMES

CAZAFANTASMAS: MÁS ALLÁ

EUA 2021. Dir. Jason Reitman. Amb Carrie Coon, Finn Wolfhard i McKenna Grace. Comèdia. Una mare soltera i els seus dos fills arriben a una petita ciutat, descobrint la seva connexió amb els caçafantasmes originals i el llegat secret que va deixar el seu avi després d'ell. Seqüela de *Cazafantasmas 2*.

CLIFFORD, EL GRAN PERRO ROJO

EUA 2021. Dir. Walt Becker. Amb Darby Camp i Jack Whitehall. Aventures. Quan Emily Elizabeth coneix un rescatador màgic d'animals que li regala un petit cadell vermell, mai s'hauria imaginat que en despertar-se es trobaria un gos gegant de tres metres al seu petit apartament de Nova York. Mentre la seva mare soltera és de viatge de negocis, Emily i el seu divertit però impulsiu oncle Casey s'embarquen en una gran aventura.

EL AMOR EN SU LUGAR

Espanya 2021. Dir. Rodrigo Cortés. Clara Rugaard i Ferdia Walsh-Peelo. Drama. Gener, 1942. 400.000 jueus de tot Polònia porten més d'un any confinats en un petit gueto a la meitat de la ciutat. Un alt mur de maons els separa de la seva llibertat. No obstant això, l'esperit d'aquells habitants no s'afebleix. Un grup d'actors jueus decideixen interpretar una comèdia musical al teatre Fémina per aixecar els ànims de la gent. Entre bastidors, els actors s'enfronten a un dilema de vida o mort davant la possibilitat de dur a terme una fugida després de la funció.

ENCANTO

EUA 2021. Dir. Jared Bush, Charise Castro Smith i Byron Howard. Animació. Història d'una família extraordinària, els Madrigal, que viuen amagats a les muntanyes de Colòmbia, en una casa màgica d'un poble situat en un enclavament meravellós anomenat Encant. La màgia d'Encant ha dotat a tots els nens de la família d'un do únic, des de la superforça

fins al poder de curar... però s'ha oblidat d'una nena anomenada Mirabel. Quan Mirabel descobreix que la màgia que envolta Encant està en perill, decideix que ella, l'única Madrigal normal, podria ser l'última esperança de la seva extraordinària família.

LA CASA GUCCI

EUA 2021. Dir. Ridley Scott. Amb Lady Gaga i Adam Driver. Drama. Drama criminal entorn de l'assassinat el 1995 de Maurizio Gucci, net del fundador de l'imperi de la moda Gucci, que va aparèixer assassinat per ordre de la seva exmuller Patrizia Reggiani, coneguda com la "vídua negra d'Itàlia".

LA FAMILIA PERFECTA

Espanya 2021. Dir. Arantxa Echevarria. Amb Belén Rueda, José Coronado i Gonzalo de Castro. Comèdia. Lucía creu portar una vida modèlica i tenir-ho tot sota control. Des que es va casar, va bolcar tots els seus esforços en la cura de la seva família ideal. Però tot comença a esfondrar-se el dia que apareix Sara, la núvia del seu fill; una noia

jove, lliure i llenguda i, amb ella, una família política molt diferent a la idea que Lucía sempre va somiar per al seu fill. A partir d'aquest moment, Lucía descobrirà que la família perfecta no era exactament el que ella pensava.

NIDO DE VÍBORAS

Corea del Sud 2021. Dir. Kim Yonghoon. Amb Jeon Do-yeon i Jeong Woo-seong. Drama. El destí d'un mediocre grup de desgraciats comença a convergir lentament mentre s'enfonsa. Joong Man va fent amb prou feines treballant en una sauna i cuidant de la seva mare malalta, fins que troba al vestidor una bossa plena de diners. Tae Young s'ha ficat en un embolic perquè la seva xicota ha fugit amb els diners que ell havia robat a un prestador. A més, apareix misteriosament un cadàver. Mi Ran, acorralada entre el marit maltractador i la feina vulgar de cambrera, comença una relació amb el seu jove amant, Jin Tae, que s'ofereix a matar la seva parella... Així comença aquest joc en el qual només pot sobreviure el més fort.

RESIDENT EVIL: BIENVENIDOS A RACON CITY

EUA 2021. Dir. Johannes Roberts. Amb Robbie Amell i Kaya Scodelario. Terror. Nova adaptació al cinema dels videojocs de Capcom. La que va ser una ciutat seu del gegant farmacèutic Umbrella Corporation, Raccoon City, és ara un poble agonitzant del Mitjà Oest. L'èxode de la companyia va deixar la ciutat convertida en un erm... amb un gran mal gestant-se sota la superfície. Quan aquest mal es desplega, un grup de supervivents han d'unir-se per destapar la veritat darrere d'Umbrella i sobreviure a la nit.

SEIS DÍAS CORRIENTES

Espanya 2021. Dir. Neus Ballús. Amb Valero Escobar, Mohamed Mellali i Pep Sarrà. Comèdia. Relata una setmana a la vida de Valero, Moha i Pep, treballadors d'una petita empresa de lampisteria i electricitat dels afores de Barcelona. Formada per sis capítols, cada un correspon a un dia de la setmana, que narren les situacions que sorgeixen quan els protagonistes s'enfronten a una reparació.

CARTELLERA

CAMPRODON		Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimarts	Dimecres
Casal Camprodoní	El buen patrón	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	-	-	-
	Way Down	-	-	18.00 i 22.00	18.00 i 22.00	18.00 i 21.00
RIBES DE FRESER		Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimarts	Dimecres
Catalunya	Benedetta	19.00	19.00	-	-	-
	Sin tiempo para morir	-	-	19.00	-	18.00
	Macbeth (Òpera)	-	-	-	18.00	-
RIPOLL		Divendres	Dissabte	Dilluns	Dimarts	Dimecres
Comtal	Balandrau, infern glaçat	21.30	-	-	-	-
	Encanto	-	18.00	17.00 i 19.30	18.00	17.00
	Eiffel	-	-	-	20.30	19.30
VIC		Divendres	Ds., dg., dl. i dc.	Dimarts	Dijous	
Sucre	Cazafantasmas: Más allá	17.55, 20.15 i 22.40	11.30 (ds. i dc.), 11.40 (dg.), 15.35, 17.55, 20.15 i 22.40	15.35, 17.55, 20.15 i 22.40	17.30, 20.40 i 21.50	
	Cazafantasmas: Más allá (VOSE)	-	-	-	22.00	
	La familia perfecta	18.00, 20.30 i 22.50	11.35 (dg.), 16.20, 18.00, 20.40 i 22.50	16.20, 18.00, 20.40 i 22.50	17.30, 19.35 i 22.00	
	Clifford, el gran perro rojo	17.10 i 18.55	11.25 (dg. no), 11.50 (dg.), 14.55, 16.10, 17.30 i 19.20	16.10, 17.30 i 19.20	17.20	
	Seis días corrientes (cat.)	23.00	15.50, 21.10 i 22.45	15.50, 21.10 i 22.45	18.00	
	El amor en su lugar	18.30, 20.05 i 23.05	18.30, 20.35 i 23.05	18.30, 20.35 i 23.05	17.45 i 22.00	
	El cascanueces (òpera)	-	-	-	20.15	

Encanto	18.20 i 20.30	11.20 (dl.), 11.30 (dg.), 13.35 (dg. no), 16.00, 18.15 i 20.30	16.00, 18.15 i 20.30	17.45 i 19.45
La hija	20.35 i 22.50	22.35	22.35	19.45
La casa Gucci	20.20 i 22.10	20.20 i 22.15	20.20 i 22.15	17.55 i 21.40
Resident evil: Bienvenidos a (...)	19.00, 21.00 i 23.00	16.45, 18.45, 20.50 i 23.00	20.00, 20.50 i 23.00	20.00 i 22.00
Harry Potter y la piedra filosofal	-	11.20 (dg.)	-	-
Cuidado con lo que deseas	-	12.00 (dg.), 13.15 (dl.), 14.10 (dg.) i 15.50	15.25 i 17.05	-
Way Down	18.25, 20.45 i 22.55	18.25, 20.05 i 22.50	18.25, 20.05 i 22.50	18.35 i 19.40
Eternals	-	11.20 (dg.) i 15.40	15.40	-
Eternals (3D)	17.30	17.30	17.30	19.10
El llop i el lleó	-	11.45	15.40	-

CARDEDEU		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dijous
Esbarjo	Cicle de cinema d'esports	19.00	12.00	-	-
	Eiffel	-	20.00	19.00	-
	Mothers	-	-	-	20.00 (El Documental del Mes)

LA GARRIGA		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimarts	Dimecres
Alhambra	La fada de les estacions	17.30	17.30	17.30	17.00	17.00	17.00
	La ruleta de la fortuna y la fantasía	19.00	19.00	21.45	-	-	-
	Sin tiempo para morir	21.15	21.15	19.00	-	-	-
	Respect	-	-	-	18.30	21.15	18.30
	Dune	-	-	-	21.15	18.30	21.15

GRANOLLERS		Divendres	Dissabte	Diumenge	Dilluns	Dimecres
Edison	Spencer	19.00 (VOSE)	18.00	19.00 (VOSE)	-	-
	La puerta de al lado	-	20.30	17.00 (VOSE)	18.00 (VOSE)	-
	Quién lo impide	-	-	-	-	17.00

GRANOLLERS		De divendres a dijous
Ocine	Clifford, el gran perro rojo	17.15 / 16.00 i 18.00 / 20.30
	La familia perfecta	19.15 i 21.30 / 16.00, 18.10, 20.20 i 22.30
	La casa Gucci (Atmos)	16.00, 19.00 i 22.00
	Cazafantasmas: Más allá (Atmos)	16.00, 18.30 i 21.00
	La casa Gucci	20.00 (dj. VOSE) / 17.40
	Nido de víboras	22.45 / 20.00
	El amor en su lugar	16.00 i 18.00
	Pan de limón con semillas (...)	22.00
	Encanto	16.45 i 19.00 / 16.10 i 18.20 / 17.45 i 20.00 / 20.40
	Way Down	21.15 / 18.15, 20.30 i 22.45
	Resident evil: Bienvenidos a (...)	16.00, 18.00 i 22.30
	Cazafantasmas: Más allá	20.00
	The Matrix (1999)	22.20
	La familia Addams 2: la gran (...)	16.00
	La hija	22.15
	Venom 2: Habrá matanza	16.15
	Eternals	16.00, 19.00 (dj. no) i 22.00
	Monsta X	20.00 (només dijous)
	El refugio	16.00 i 22.45

SANT CELONI		Divendres	De dissabte a dimecres
Ocine	Clifford, el gran perro rojo	18.00	16.00 i 18.00
	Tinta Lumes (VO)	20.00	-
	Way Down	21.30	20.00
	La familia perfecta	18.10, 20.20 i 22.30	18.10, 20.20 i 22.30
	Encanto	18.10 i 20.20	16.00, 17.00, 18.10 i 20.20
	Resident evil: Bienvenidos a (...)	22.30	16.00 i 22.30
	Cazafantasmas: Más allá	18.30 i 21.00	16.00, 18.30 i 21.00
	La casa Gucci	19.00 i 22.00	19.10 i 22.00
	Eternals	-	22.10

PASSATEMPS

MOTS ENCREUATS

Pau Vidal

1													
2													
3													
4													
5													
6													
7													
8													
9													
10													
11													
12													
13													

HORIZONTALS: 1. Ganes de brega, forçoses en el soldat, necessàries en el sindicat / 2. Temptar el consumista. Pot ser Sicília, Sardenya o Elba / 3. Una mica de paciència. De tots els ocells el més capsigrany. I aquestes l'abracen / 4. Instruccions per seguir la ruta d'est a oest. Virginals masoveres menorquines / 5. Rebentaré el cafè dels monjos. Orografia no escrita / 6. Al cor de tot anglicà. No és falta de pitrera, és una patologia nasal / 7. No calcin, llevin. Estàtua en posició de descans, una mica com el mossèn / 8. Flor de dos estams, com la Diana i la Sandra. Estimar al camarot / 9. Acaben la paciència. En Quiteri disfressat d'antic romà. Un punt d'orgull / 10. No trabuco, senzillament forado. Damnificats per les os / 11. L'únic d'avui que perviurà en el demà. Tard o d'hora el veuràs pel Born. Abracen la Neus / 12. El pare de tots els nens centreeuropeus. Operació que sempre té alguna incògnita / 13. Resulta diví, jugant a bàsquet. De les atxes als toixos.

VERTICALS: 1. Per fer el brindis dels campions. Té molt de gitana, però encara més d'andalus / 2. Oferta al 33%. Mitigar amb cures hospitalàries. Oliva lliure d'impostos / 3. Filòsofa grega exageradament carregada de duros. Espècie endèmica d'Espinelves / 4. Xisclo com un ase, però podria ser broma. Corre per casa sense ser de la família / 5. A dins dels raïms. Teca que m'enduc a... allà on sigui. La Pantoja deia que ho era / 6. Filat amb aire conspiratiu. No estiro bé, cosa que causa públics escarnis / 7. Sis sense seguretat social. Tendir a fer-se com més va més infreqüent. Gent amb Quilometratge Il·limitat / 8. Se li va morir el marit i es va quedar igual, pobreta. L'ili del Cèsar / 9. De l'húmer de l'escalador. No gasta ni cinc en calçat pel bestiar / 10. Gairebé tot. Protozous esporozous microsporidis i no en sé més. Límits de la ciutat / 11. O cosina o veïna de la marroquina. Per aquesta àgata el xino és capaç de fer el pi / 12. El got del mallorquí que va darrera la Valérie. Per recuperar la integritat cal que hi siguin tots.

SUDOKUS

AMIC

Ompliu la quadrícula de 9x9 caselles dividides en subquadrícules de 3x3 amb les xifres de l'1 al 9. No s'ha de repetir cap xifra en una mateixa fila, columna o subquadrícula.

Dificultat: fàcil

		5	6		2		8	
8	6				1		2	3
4	9	2		7	8			
3		8				7		4
7					4	3		
			8			2		5
			9	4	5	8	3	
6							4	
		3					7	

Dificultat: molt fàcil

		5				7	9	6
		8		9		3	5	
				2	5	8	4	1
	8		3	5	9			7
9	7	4		6		1		5
	3		7			6		9
	4	9		7	6			3
7			2	1	8	9		4
	2	6		3		5	7	8

SOLUCIONS

5	4	3	2	8	6	1	7	9
6	8	9	7	1	3	5	4	2
2	7	1	9	4	5	8	3	6
9	1	4	8	3	7	2	6	5
7	5	6	1	2	4	3	9	8
3	2	8	5	6	9	7	1	4
4	9	2	3	7	8	6	5	1
8	6	7	4	5	1	9	2	3
1	3	5	6	9	2	4	8	7

Dificultat: fàcil

1	2	6	9	3	4	5	7	8
7	5	3	2	1	8	9	6	4
8	4	9	5	7	6	2	1	3
5	3	2	7	4	1	6	8	9
9	7	4	8	6	2	1	3	5
6	8	1	3	5	9	4	2	7
3	9	7	6	2	5	8	4	1
4	6	8	1	9	7	3	5	2
2	1	5	4	8	3	7	9	6

Dificultat: molt fàcil

13	V	L	T	I	M	S	S	I	T	L	O	N
12	O	E	L	E	O	U	A	C	I	O		
11	A	V	A	T	G	E	R	N	S			
10	T	R	A	U	C	O	L	E	S	O	S	
9	I	A	O	U	I	R	I	T	E			
8	D	I	A	N	D	R	A	V	A	M	A	R
7	A	L	C	I	N	J	A	C	E	N	T	
6	G	L	I	A	T	E	T	O	S	I		
5	A	R	O	M	A	R	E	O	R	O		
4	A	P	A	M	M	A	D	O	N	E	S	
3	P	G	A	M	A	R	U	S				
2	O	F	E	R	I	R	I	S	O	L	A	
1	C	O	M	B	A	T	I	V	I	T	A	T